

Op een zonnige winterdag ging de uitstap naar één van de mooiste plekjes van de Oosterschelde, "De Herenkeet" in Flauwershaven.

Sinds meer dan honderd jaar mag je op een dijk niet bouwen. Hier staat, op de dijk, een afspanning van anno 1600. Het gebouw en de dijk overleefden de stormvloed van 1953. Het kleine haventje diende als oplaadplaats voor bieten en als vissershaven. Na de Deltawerken werd er een breed wandel- en fietspad langs de Oosterscheldedijk aangelegd. Achter de dijk ligt een natuurreservaat. Men onteigende enkele grote boeren en herstelde de natuur zoals hij tweehonderd jaar geleden was.

Men vergat daarbij dat zonder deze boeren hier nooit land zou zijn geweest. Men vergat dat vele generaties de grond hadden bewerkt en dat zij dijken hadden gebouwd zonder inmenging van een bestuur. Een bestuur dat ergens verweg van de eilanden zat, en zich weinig of niets aantrok van wat daar gebeurde. Voor mij is een weidse akker even waardevol als een poel met eenden. Het gemak waarmee men met een pennestreek hele gebieden vandaag omtovert, als was men God, daar heb ik het moeilijk mee. Maar ieder zijn mening, we leven nu éénmaal in een maatschappij waar minderheden de dienst uitmaken.

Ik heb altijd iets met water gehad. Wind en kou deren me niet. Ik vind het juist lekker als je warm gekleed eens kunt gaan uitwaaien. Mijn vrouw ziet dat niet zitten. Zij is van het kouwelijke type. En het heeft ook te maken met reuma. De kou maakt je stram en je voelt je niet lekker.

Echter in de gesloten veranda van de zonnige "Herenkeet", voelt ze daar allemaal niets van. Het worden twee witte wijntjes en we babbelen wat.

Het is hoogwater en de wind gaat fel tekeer. Er staat nogal wat golfslag. Vanuit onze lekkere schuilplaats is het genieten van dit schouwspel. In de verte zijn enkele vissersboten druk in de weer. Het is niet zover van de stormvloedkering en daar zit veel vis.

Enkele tafels verderop zit een wat ouder verzorgd koppel met hun kleindochter, veronderstel ik. De man kijkt ernstig zoals oudere mannen vaker doen. De grootmoeder ziet er nog jong uit maar dat is schijn. Het meisje zal wellicht achttien of negentien jaar zijn. Ze is wat groter dan grootmoeder. Waarover ze praten is mij niet duidelijk. Het meisje leest een boek en zit dicht tegen grootmoeder aan op een brede bank met veel kussens. Grootmoeder glimlacht flauw als het kind met haar hand door haar grijze haar streelt. Ze laat het zich welgevallen maar zit kaarsrecht en fier. Het strelen brengt haar niet af van haar gesprek. Ik vind het een heel mooi tafereel. Even later vleit het meisje haar hoofd op moeders' schouder. Nog steeds schenkt de oudere vrouw haar geen aandacht. Ondanks het feit dat de zaak redelijk vol zit, en talrijke gasten kijken, stoort de kleindochter zich niet. Tot grootmoe haar uit de hoogte bekijkt en even door haar lange blonde haren friemelt. Ik heb de indruk dat grootva ziet dat het goed is. Het kind is heel modieus gekleed. Ik denk dat ze toch wel meer dan 1,80m is. Grootmoe zegt iets dat ik vanop afstand niet kan horen. Maar als je let op de lichaamstaal lijkt het op: "Lees nou maar verder".

De rust die van dit tafereel afdruipt zie je niet meer zo gauw. Geen gsm, of smartphone, gewoon een boek, een gesprek, en diepe genegenheid, het bestaat nog.

Vijftien jaar geleden kwam ik hier met mijn schoonmoeder, voordat de kroeg verbouwd. Zij was een vissersvrouw en voelde zich hier thuis. Het kroegje was toen veel kleiner. Men schildte aardappelen achter de toonbank en tussendoor werden de klanten bediend. Het toerisme in deze contreien bestond nauwelijks. Flauwershaven kreeg enige betekenis toen men de bouw van de stormvloedkering aanvatte. Een kennis zou hier een arm verliezen toen een staalkabel brak bij sleepwerken. Een andere kennis kwam hier vissen en hield hier braspertijen met vrienden. Ik denk dat de drinkebroers geduld werden, maar niet geliefd. Het is niet de stijl van de Zeeuwen. Hier houdt men er altijd zijn verstand bij. Of je nu iets sterk drinkt of iets anders dat maakt niks uit.

Je gedrag bepaalt hun inschatting en ook de mijne.

Ik bestel nog twee koffie. Ik krijg er een stuk cake bij. Later rekenen we af en vertrekken. Om de parking voor de deur te bereiken moeten we de brede houten trap af. Mijn vrouw heeft, bij lang zitten, last van stijfheid. Ik kijk achterom en geef haar een arm. Door de ruiten zie ik een glimp van het oude koppel en het meisje. Ze zien dat ik hun opmerk en ze zwaaien flauw met hun hand. Met mijn vrije hand zwaai ik even terug.

Dit is Zeeland.